

Η ερωτική ποίηση του Καρλ Μαρξ και ο μοναδικός έρωτας της ζωής του Η βαρόνη Γιοχάνα Βέρθα Ιουλία Τζένη φον Βεσπφάλεν

Έρευνα και επιμέλεια κειμένων:
Δημήτρης Συμεωνίδης JP

Μέρος Β'

Ποίηση Στην Τζένη

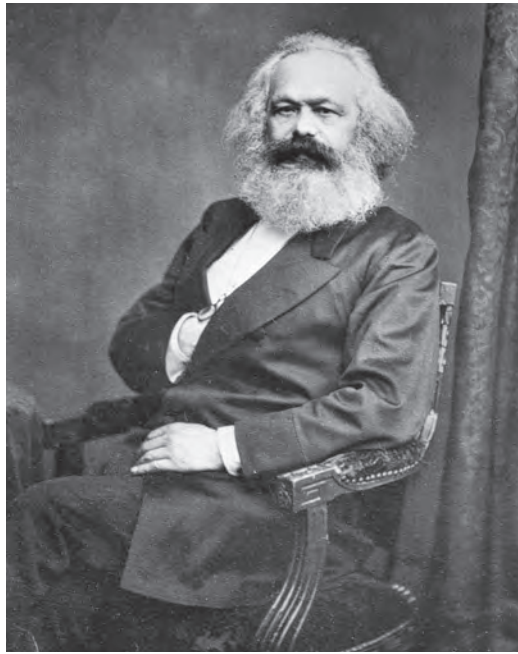
Τζένη, γελώντας θα μπορούσες να ρωτήσεις, γιατί "Στην Τζένη" απευθύνω τα τραγούδια μου, Όταν για σένα μόνον ο σφυγμός χτυπάει πιο γρήγορα, Όταν για σένα το τραγούδι μου ηχεί μ'απελπισία, Κι όταν εσύ μονάχα με εμπνέεις, Όταν σε κάθε λέξη βρίσκω τ'όνομά σου, Όταν χαρίζεις μελωδία σε κάθε ήχο, Κι όταν η κάθε ανάσα σου είναι θεϊκή, Γλυκά τ'ωραίο σου όνομα ηχεί Και ο ρυθμός του πάλι μου μιλάει Κι ο πλούσιός του ήχος είναι μουσική, Σαν τις δονήσεις των πνευμάτων στο σκοτάδι Και σαν την αρμονία κάποιας χρυσής χορδής, Μιας ύπαρξης υπέροχης και μαγικής.

II

Βλέπεις! Θα γέμιζα χιλιάδες τόμους, Γράφοντας μονάχα τη λέξη Τζένη, Βιβλία που θα φανέρωναν έναν κόσμο σκέψης, Κατόρθωμα αιώνιας θελήσεως, Στίχοι που τρυφερά καταπραΰνουν κάθε πόθο, Κάθε λάμψη, κάθε αιθέρια αστραπή, Κάθε πόνο, κάθε θλίψη κι αγωνία, Αλλά και κάθε ουράνια ευτυχία, Κάθε ζωή και κάθε ανθρώπινη Σοφία. Μπορώ να τα διαβάσω στα αστέρια Κι η αναπνοή του Ζέφυρου τα ξαναφέρει, Από τους άγριους κεραυνούς της καταιγίδας. Ω! Στ'αλήθεια θα τα γράψω σαν ρεφραίν, Ωστε οι γενιές που έρχονται να ξέρουν: ΤΖΕΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ. «Τζένη, αν θέλεις ρώτησε γιατί μιλούν οι λέξεις μου Και ποιο είναι το κρυμμένο νόημά τους. Μα είναι άσκοπο να πούμε οτιδήποτε Μάταιο θα 'τανε και να το προσπαθήσουμε. Κοίτα τα μάτια σου, τα τόσο φωτεινά, Βαθύτερα και από τον πιο βαθύ καθρέφτη τ' Ουρανού Πιο καθαρά απ'το φως που εκπέμπει ο ήλιος Και τότε την απάντηση θα βρεις. Τόλμα να ζήσεις τη ζωή και να απολαύσεις. Δοκίμασε να πιέσεις το λευκό σου χέρι – Μόνη σου, εσύ θα πάρεις την απάντηση, Τον μακρινό Παράδεισό μου θα γνωρίσεις. Α! Κάθε που τα χείλη σου ανοίγουν Για να μου πουν μια λέξη τρυφερή, Τότε βυθίζομαι σε τρέλα εκστατική Κι ύστερα, χάνομαι χωρίς ελπίδα.» (Απόσπασμα από το ποίημα του Κ. Μαρξ «Ο κόσμος μου»)

Τα Δυο Αστέρια

Πολύ μακριά στα βήθη τ' ουρανού Ζούνε δυο μικρά χαριτωμένα άστρα Που αιώνια απομακρύνονται το ένα απ' τ' άλλο Κι αιώνια προσπαθούνε να πλησιάσουν. Απλώνουν τα φτερά τους τ' αραχνούφανα

Ο Καρλ Χάινριχ Μαρξ (1818 - 1883) ήταν Γερμανός φιλόσοφος, κοινωνιολόγος, δημοσιογράφος, ιστορικός, πολιτικός οικονομολόγος και επαναστάτης σοσιαλιστής ενώ θεωρείται ως θεμελιωτής του κομμουνισμού.

Για να 'ρθουνε το ένα δίπλα στο άλλο Αλλά και τα δυό τους φεύγουν προς τα πίσω κάθε φορά που πρόκειται ν' αγγίξουν. Τζένη, γνωρίζεις Αυτά τ' αστέρια; Ή θά πρέπει μήπως να σου πω στ' αλήθεια Ότι δε μας μοιάζουν- Γιατί είμαστε πάντα μαζί. Εκεί πέρα στο άπειρο Σύμπαν Μέσα από το πόλεμο των φυσικών στοιχείων Φτάνει στη καρδιά σου το ρέμα της αγάπης μου, Της ανυπομονησίας μου και της θλίψης.

Σονέτα Για Τη Τζένη

I Πάρε όλα, πάρε όλα τα τραγούδια μου Που απλώνει ταπεινά ο έρωτας στα πόδια σου, Όταν η πλούσια μελωδία της Λύρας μου, Αφήνει την ψυχή ελεύθερα να λάμπει. Ω! Ας έβρισκε η πλώ του τραγουδιού τη δύναμη Να ξεγελάει την αγωνία με τρυφερές ωδές, Με πάθος να γεμίζει τον χτύπο του σφυγμού Έτσι που τέλεια η καρδιά σου να χτυπάει, Τότε θα γίνω μάρτυρας από μακριά Του πώς η Νίκη σε φωτίζει πάλι, Τότε θα πολεμήσω με άλλη δύναμη, Κι η μουσική μου στο ψηλότερο σημείο θ' αγγίξει, Ελεύθερος και μεταμορφωμένος Θα παίξω τις χορδές του τραγουδιού μου, Και με γλυκό παράπονο θ' αφήσω Τη Λύρα μου να κλάψει.

II

Για μένα ας μην υπάρξει γήινη φήμη Που να διασχίζει τα έθνη και τις χώρες Και να τα υποδουλώνει στη συγκίνησή της Και στον απόμακρο αντίλαλό της

Για μένα μόνο η λάμψη των ματιών σου , Και η καρδιά σου που ευτυχία τη ζεσταίνει 'Η δύο δάκρυα που πέφτουνε στραγγίζοντας Τα μάτια σου όταν ακούς τραγούδια . Αν τα 'χω αυτά , χαρούμενα η ψυχή μου θ' αναπνεύσει Μελωδικά σαν το παράπονο της Λύρας μου, Κι ο δεξιότεχνης μουσικός θα ξεψυχήσει , 'Ωσπου να φτάσω στο σκοπό που έχω εξυμνήσει , Εκεί θα κέρδιζα το πιο ακριβό βραβείο – Κάνοντας ομορφότερα να μοιάζουν στην καρδιά σου Τόσο ο πόνος σου όσο και η χαρά σου

Τελευταίο Σονέτο Για Τη Τζένη

Απόμεινε ακόμη ένα πράγμα να σου πώ Για να σ' αποχαιρετήσω μικρό μου παιδί Τώρα που το τραγούδι μου τελειώνει, Είναι τα τελευταία κύματα των ασημένιων παλμών Και της φουσκοθαλασσίας όπου χαρίζει τη Μουσική της, η ανάσα της Τζένης μου. Σα χελιδόνι πάνω από γκρεμό Πέφτει το σούρουπο στους καταρράκτες Και στ' απέραντα δάση, Οι ευκίνητες στιγμές της ζωής συνεχίζουν Βιαστικά να κυλούν ώσπου πάλι να βρουνε Σε σένα τα όρια της απόλυτης τελειότητας. Θαρραλέα ντυμένες με χιτώνες φωτιάς Που κυματίζουνε, περήφανες καρδιές εξυψωμένες Και μεταμορφωμένες απ' το διάφανο φως, Ελεύθερες τώρα δεσπόζουν για πάντα, Κι έτσι εγώ σταθερά θα μπορώ να πατήσω Μέσα στο απέραντο διάστημα, Νικώντας κάθε πόνο στη λάμψη του προσώπου σου Τη στιγμή που τα όνειρα πάλι προβάλλουν Σαν αστραπές γύρω απ' το Δένδρο της Ζωής.

Αισθήματα

Ποτέ μου δεν θα βρω λίγη γαλήνη Κι αυτό είναι το μαρτύριό της Ψυχής μου, Ποτέ δεν θα μπορέσω να πουχάσω Πρέπει να βασανίζομαι για πάντα. Οι άλλοι νιώθουνε συχνά αλαζονεία Κάθε που οι στιγμές κυλούν ειρηνικά, Τον εαυτό τους ξέρουν να συχαίρουν Και να λένε ευχαριστώ στην προσευχή τους. Έχω εμπλακεί σ' ατέλειωτη διαμάχη, Ατέλειωτος βρασμός ατέλειωτος εφιάλτης Στη Ζωή μου δεν μπορώ να κρατηθώ, Και στο ρυθμό της δε γίνεται να μπω. Το νόημα τ' Ουρανού θα καταλάβαινα Κι ίσως στα χέρια κράταγα τον κόσμο, Νομίζω, αν αγαπούσα κι αν μισούσα Το άστρο μου θα έλαμπε πιο έντονα. Μ' όλα τα πράγματα θα πρέπει να παλέψω Και μ' όλες των Θεών τις ευλογίες, Κι όλη τη γνώση μέσα μου θα έκλεινα, Εξερευνώντας το Τραγούδι και την Τέχνη. Τις λέξεις τότε θα κατάστρεφα για πάντα, Καινούργιους κόσμους δεν θα έφτιαχνα μ' αυτές, Αφού δεν θα μπορούσαν ν' ακούσουν τη φωνή μου, Όταν σε δίνω μαγική θα έφευγαν βουβές. Από και προς την Τζένη Μαρξ έχουν διασωθεί συνολικά 320 επιστολές.

Τώρα που το τραγούδι μου τελειώνει, / Είναι τα τελευταία κύματα των ασημένιων παλμών / Και της φουσκοθαλασσίας όπου χαρίζει τη / Μουσική της, η ανάσα της Τζένης μου.